

MOT LØNNSARBEID

m.l.a.no

Mai 2007 Nr. 5 2. årgang

1.mai er en klassekrig mot kapitalen!

Tenk et alternativ første mai hvor arbeiderne arrangerer sin kampdag selv.

1.mai 2007 er her og vi, arbeidere verden over - skal ut for å markere dagen.

(Fortsetter på side 3)

Send inn din en rapport om din arbeidssituasjon.

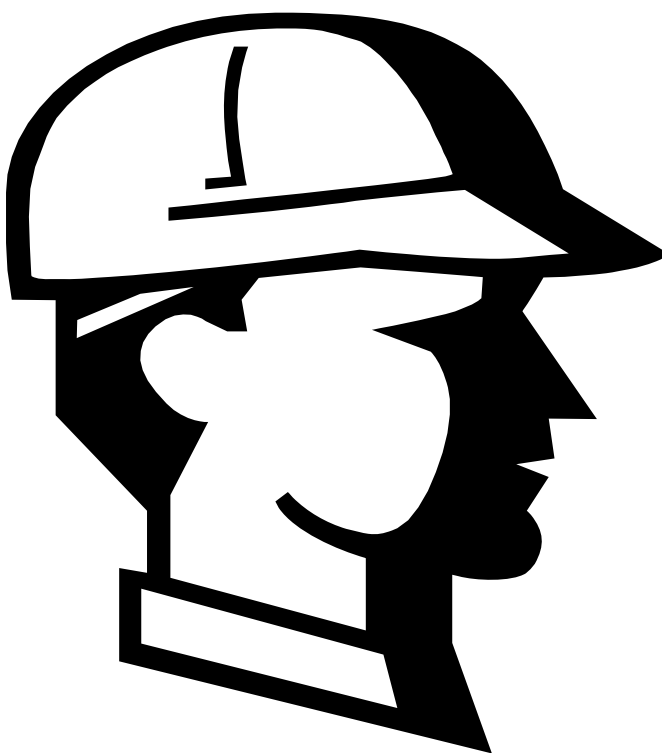
Sosialisme som bevegelse kontra sosialisme som teori

Det er betydelig forskjell på disse to måtene å se sosialisme på. Den ene ser sosialismen som en teori og et knippe retningslinjer for arbeiderklasse-partiene. Dette partiet er ment som en ledestjerne for arbeiderklassens revolusjonskamp

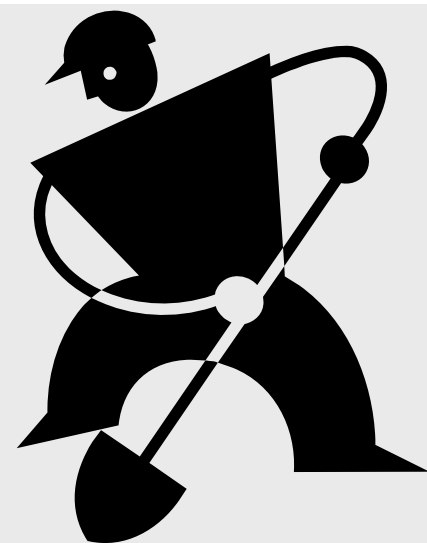
(Fortsetter på side 4)

6 timers normal arbeidsdag med full lønnskompensasjon

Kravet om 6 timers arbeidsdag er igjen på dagsorden. Lo sekretariatet vedtok 7 november 2005 et prosjekt om forsøksordninger med 6 timers dag. Prosjektet skal ha som oppgaver å rekruttere bedrifter til forsøket, måle underveis

(Fortsetter på side 8)

Bemanningslaveri i Oslo

Dette er en tekst jeg har skrevet til en arbeidsplass-blog som heter "Bemanningslaveri i Oslo". Den publiseres (Fortsetter på side 7)

Barnearbeid i Aftenposten

I midten av januar 2007, da jeg fant ut at det å drive med budbil for Oslo Bud-

(Fortsetter på side 6)

Ideen om et nytt alternativ arrangement

I alle år som jeg har vært med på 1. mai

(Fortsetter på side 2)

MOT LØNNSARBEID

MLAs arbeidsgruppe: Fateh Hanai, Thomas Tisløv, Malak Pirkhezri, Juan Ernesto Rodriguez Dominguez, Farhad Rahimi, Mansour Sedghi, Anders Cameroon Dale, Naser Paydar.

Leder

Reservearbeidere i det rike Norge

Som reservearbeider, kalles man for arbeidsledig i dag. Mange arbeidsledige blir registrert ved Aetat som arbeidssøkere. Målet er at de skal være aktive med å søke jobb. Noen av dem har mistet sin jobb, derfor får de dagpenger for å være aktive arbeidssøkere. Staten driver med et stort apparat for å pushe folk ut i arbeid samtidig. Det er også registrert at det finnes omtrent 75 000 ledige jobber i Norge. Alt dette vekker jo tanker hos en og hver av oss. La oss å ta opp noen få av dem.

Har vår økonomiske samfunnsplan ikke kapasitet til å skaffe sikre arbeidsmuligheter for alle som ønsker seg en jobb? Hvorfor klager NHO på at balansen i arbeidskraftmarkedet blir truet når ledigheten senker under et visst nivå? Og hvis det er ment at noen av oss skal være arbeidsledige for å holde balansen i arbeidskraftmarkedet, så er vi ledige likevel eller er vi reservearbeidere? Om vi ikke er ledige, så hvorfor får vi dagpenger, men ikke lønn?

Tilbake til første spørsmål. Om vår økonomiske samfunnsplan er ikke i stand til å skaffe arbeidsmuligheter til alle, hvorfor må reservearbeidere straffes med lave levekår? Utfører vi et arbeid - å holde balansen i arbeidskraftmarkedet - må vi få egen timelønn for det eller ei? Har ikke Aetat en aktiv rolle i å opprettholde reservesystemet, i stedet for å tilrettelegge for økt sysselsetting? Hva vi reservearbeidere må gjøre? Og hva vi potensielle fremtidige reservearbeidere må gjøre?

Flere av oss havner i reserveleiren minst en gang i løpet av vårt arbeidsliv. Så reservearbeid — arbeidsledighet — er ikke kun reservearbeideres problem, men alle arbeidernes problem. Så hele arbeiderklassen må engasjere seg i reservearbeids problematikken, slik at det blir en bred krav om å avskaffe på reserveleiren. Der en gruppe arbeidere holder på å miste sine jobber fordi kapitalen er på utmarsj fra Norge, kan en enhetlig forent arbeiderklasse hindre en hver manøvrering innen nedbemanning, kapitalutflytting og lignende som rammer arbeidernes levestandard. Er det ingen tegn om en slik manøvrering der du jobber, så kan du være sikker på en ting at kapitalens behov for sin brutale ekspansjon kan ramme nettopp deg når du minst forventer. Ingen lov, fagforeninger, politiske partier og andre liknende enn arbeiderklassen som bærer dynamismen som setter en siste stopper på den prosessen.

Hva mener du?

- Jeg forstår ikke hvorfor andre enn oss selv forsøker å bygge organisasjoner og politiske partier i vårt navn. Vi er de eneste som kan drive vår egen kamp for et mer menneskelig liv, og få fjernet kapitalismen. Vi må forene oss som en klasse og drive vår kamp uavhengig av politiske partier og fagforeninger. De har sin egen arena i jobbe i og det finner vi ikke oss i.

- Fagforeninger gjør ingenting for oss. Situasjonen blir verre og verre for hverdag som går. Arbeidsstress tar knekken på oss. Jeg har tenkt mange ganger på om det er mulig å organisere seg på en annerledes måte. Ideen om general forsamling og arbeiderråd virker fornuftig. Jeg har tro på at den blir godt mottatt, når arbeiderne ønsker seg et alternativ for fagforeninger. Den tendensen finnes i hvert fall.

Anonyme kommentarer:

Hvordan skal arbeidere organisere seg mot kapitalismen?

En lærer

En Kiwi butikk arbeider

Kommentar: Ideen om et nytt, alternativt arrangement

1. mai er arbeidernes dag, ikke LOs dag.

- Arbeiderne må få LO ut av banen og arrangere selv sin selvstendige 1. mai arrangement.

Farhad Rahimi
rahimi32@gmail.com

(Fortsatt fra side 1)

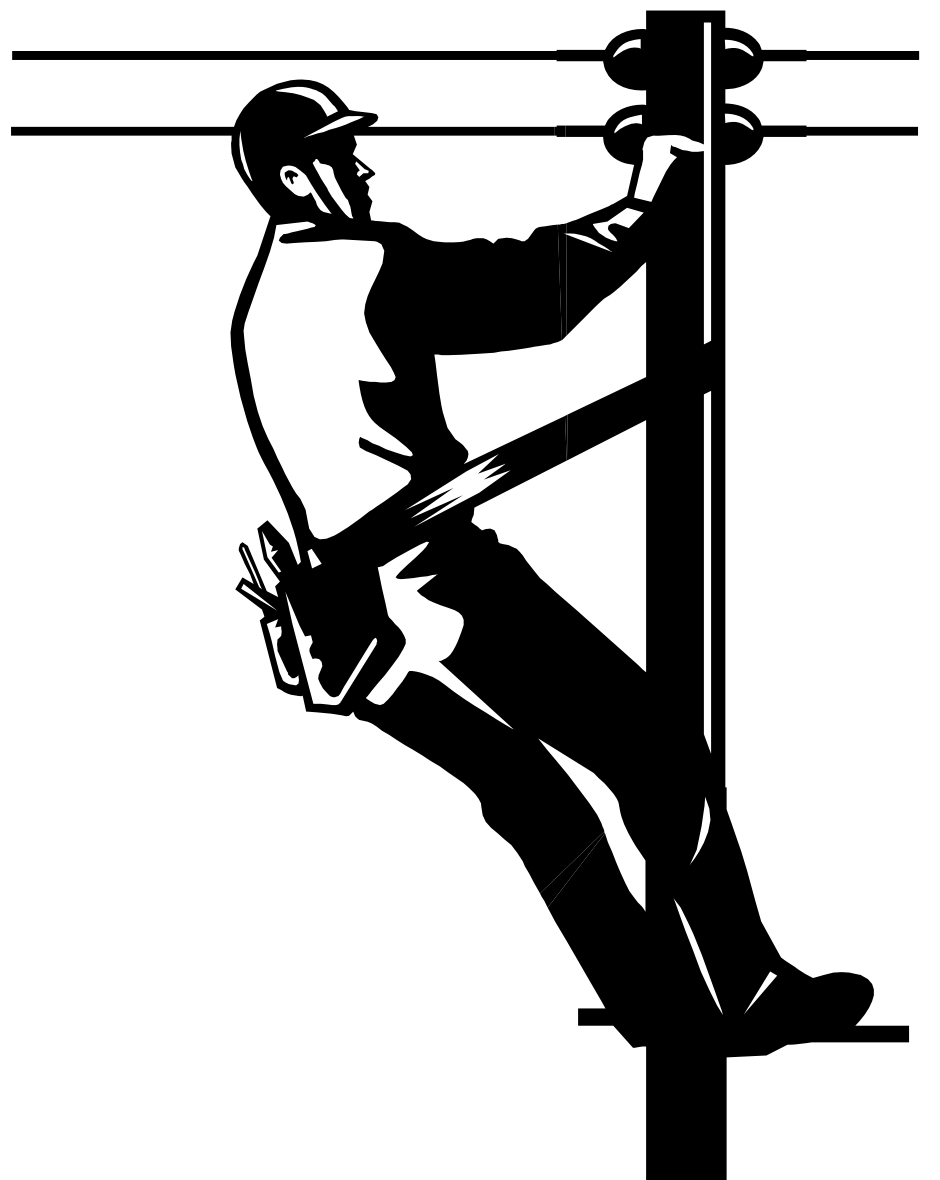
arrangement, så har LO vært hovedarrangør av første mai arrangementet. I tillegg til at første budskapet til den dagen har alltid vært usynliggjort, så har alltid hatt man en følelse av at det er LO som har enerett på å arrangere arbeidernes dag.

Det er ingen tvil om at LO ikke er partipolitisk uavhengig, siden LO-lederen er medlem i sentralstyre i arbeiderpartiet og legger ut millioner av kroner for at se sosialdemokratiske partiene gjøre et godt valg ved enhver valgkamp i Norge.

Verre er at LO later som den representerer arbeidere og på veiene av arbeidere vil forhandle med arbeidsgiverne om lønnsøkning eller arbeidssituasjon. Verst er at når arbeiderne på en arbeidsplass holder på miste sin jobb, vil LO nøye seg med verbal støtte eller en mislykket forhandling. Avskyeligst når LO er hovedarrangør av et arrangement som er ment til å være en dag for klassekrig med kapitalen til en feiringsdag.

Om vi hadde oppnådd en seier i en kamp mot kapitalen i den dagen, så ville greit nok å feire, men hva er det vi feirer i dag? At vi er arbeidere og lever et liv som fullstendig avgjøres av kapitalismen? Er dette en god grunn for en feiring?

Det er mulig å ta 1. mai tilbake og

gjøre om til en kampdag for en bred, forent arbeiderklasse.

Som arbeider sikter jeg til et fremtidig første mai arrangement hvor fokuse er på å markere arbeidernes kampvilje mot kapitalismen helhet. Det lar seg å gjøre når vi som arbeidere forener oss, bygger våre egne general forsamlinger på arbeidsplasser, selvstendige arbeiderråd, og organiserer oss som en klasse.

En bred kommunikasjon internt på arbeidsplassene og med arbeidere i andre arbeidsplasser gir oss muligheten til å markere oss som en sterk arbeiderklasse. Når vi står sammen

som en klasse og slår tilbake på enhver angrep fra kapitalens side rettet mot vår situasjon, kan vi da få sjansen til å bestemme mer og mer om vår hverdag og til slutt beveger vi oss mot den visjonen som tillater oss å forvandle dagens produksjonsmåte til en annen produksjonsmåte hvor mennesket behov og glede står sentralt.

La oss begynne med tanken om et alternativ, selvstendig 1. mai arrangement hvor vi ikke lar vår kreative kampevne dominere av fagforeninger, venstre- eller høyre politiske partier og staten. La oss drive vår egen kamp totalt selvstendig.

1.mai er en klassekrig mot kapitalen!

Hvorfor gjør vi dette? Hva forventer vi av denne dagen? Hvor ligger Arbeidernes dag i klassekampen mot kapitalismen? Hvordan ser den klassekampen ut? Hva har egentlig skjedd med Dagen?

Alle disse emnene må diskuteres. Men før vi går løs på disse spørsmålene, må vi vite hvilken verden vi lever i.

Uansett om du lever i Nord eller Sør, eller om du er viklet inn i Vest VS Øst, lever du under internasjonal kapitalisme hvor:

- Mer enn 18 millioner mennesker dør av sult hvert år, det er 50 000 mennesker pr. dag det.
- Mer enn 1 milliard mennesker er uten arbeid.
- Omtrent 3 milliarder mennesker lever på mindre enn 13 kr dagen.
- Mer enn 100 millioner barn har ingen tilgang på utdanning.
- 1,5 milliarder mennesker har ikke tilgang til rent vann eller helsetjenester.
- Budsjettet til Forsvarsdepartementet i USA er større enn inntekten til 1 milliard arbeidere.

Vi lever i en verden hvor antall sultrammede øker fort. Kvinner må selge kroppen sin for å skaffe mat til familien sin. Barn blir til slaver for at vi i vesten skal få kjøpe oss billige jogge - sko, etc. Alt i kapitalismens navn. Dette er verden vi lever i-en verden hvor kriminalitet og barbari har blitt normen.

1.mai er bare en dag i vår historiske klassekamp mot lønsslaveri. Vi har vært en Klasse siden begynnelsen, og vært i kamp siden begynnelsen. Kapitalismen er bygd på bekostning av vår sikkerhet, vår fritid og våre rettigheter. Ethvert forsøk på å ta tilbake våre menneskerettigheter og velferd ligger i kampen. 1.mai er ment for at massene skal komme sammen, for å vise vår daglige kamp. La oss på denne dagen, prate om hvordan vi skal bevege oss framover i denne klassekampen, la oss vise vår styrke og våre svakheter. Vårt samhold eller mangelen på det. Vår sammenkomst på denne dagen må bli vår fremtidige offensiv, for å erstatte vårt brutale system med en global organisasjon av

arbeiderråd og sosialisert produksjon. 1.mai er en markering mot kapitalismen, men er den det i andre land? Deler de vår internasjonale klassekamp? Mange gjør ikke det. Plattformen til 1.mai er i grepet til Anti-kommunister, de såkalte handelsorganisasjoner, borgerlig regjeringer og sosialdemokrater - med andre ord, de som forsvarer den politiske orden for lønsslaveri.

I Kina, borgerlig reaksjonær kommunisme, bruker de dagen til å fordype utnyttelsen av arbeiderklassen. I Latin-Amerika har liberal venstrepopulisme tatt Dagen i arbeiderne og sosialismens navn. I USA, med hjelp av handelsorganisasjoner, har Dagen så å si forsvunnet. I Iran, en av de mest brutale religiøse kapitalist regjeringer har gjort Dagen til en vond miks av anti-arbeid og anti-humanisme. I Europa er Dagen tatt av høyrevridde handelsorganisasjoner og sosialdemokrater med budskapet - GLOBAL KAPITALISME UBER ALLES!

Denne verdensomfattende markeringen viser ingen vei ut av den globale barbaris-

men, og stiller heller ingen ordentlige krav ved kapitalismen.

Dagens feiringer av Dagen viser egentlig bare skammen og katastrofen arbeiderklassen befinner seg i. Arbeiderklassen må klare å organisere seg på en felles plattform. Skape balanse og ta Dagen tilbake fra den høyre og venstrevridde reformismen.

Den internasjonale organiseringen av arbeidere er det første steget i kampen. For å ha gratis tilgang på helsetjenester, utdanning og tak over hodet; en garanti for menneskeverd og livskvalitet for mennesker verden over, og hvor makten ikke har lov å innskrenke vår frihet. Dette kan være grunnleggende krav for en ny anti-kapitalistbevegelse. Vår felles kamp for å få disse kravene gjennom til det globale borgerskapet, er grunnlaget for en internasjonal forenighet for å erstatte kapitalismen med arbeiderklasse sosialisme.

De fleste arbeiderklasser jobber under et enormt press av utnyttelse, og er fratatt retten til velferd og sosiale rettigheter og

havner på bunnen mangel på politisk frihet. Denne 1.mai og fremtidige dreie seg om å oppnå:

- Friheten til å organisere seg og lage arbeiderråd for arbeidere alle steder i verden, uten noen form for innblanding fra regjering eller borgerskap.
- Direkte inngripen av anti-kapitalistbevegelsen, gjennom arbeiderråd for å sette levestandard høyt og sikre sosial velferd for innbyggerne.
- Gjøre helsetjenester, utdanning, barnehageplass etc gratis, og sørge for at alle har et hjem.
- Høy levestandard og sosial velferd for alle uansett kjønn, alder, rase eller noen annen demografisk status.
- Direkte inngripen av arbeiderrådene for å bestemme hva som blir produsert, hvordan det blir produsert og hvordan det distribueres.
- Et arbeiderråd som sikrer oss mot industriell forurensing og mot andre brutale triks i kapitalismens navn.
- En lov mot innskrenking av politisk frihet.

- Gjøre en slutt på seksuell diskriminering og kvinneundertrykkelse og gjøre slutt på den økonomiske avhengigheten mellom mann og kvinne, utdanningstilbud for barn uansett foreldrenes økonomiske status.

Disse kravene bør være et utgangspunkt for begynnelsen av vår bevegelse.

1.mai feiringen vår har ingen virkelige relasjoner med vår virkelige klassesituasjon. Man feirer ikke et system hvor brutalitet og barbarisme er et resultat.

La oss ta 1.mai tilbake fra de borgerlige. La oss ta tilbake det som er tatt fra oss. La oss forandre denne dagen til et manifest mot lønsslaveriet. La Dagen bli en organisert kamp mot høyre-reformistene og degenererte handelsorganisasjoner

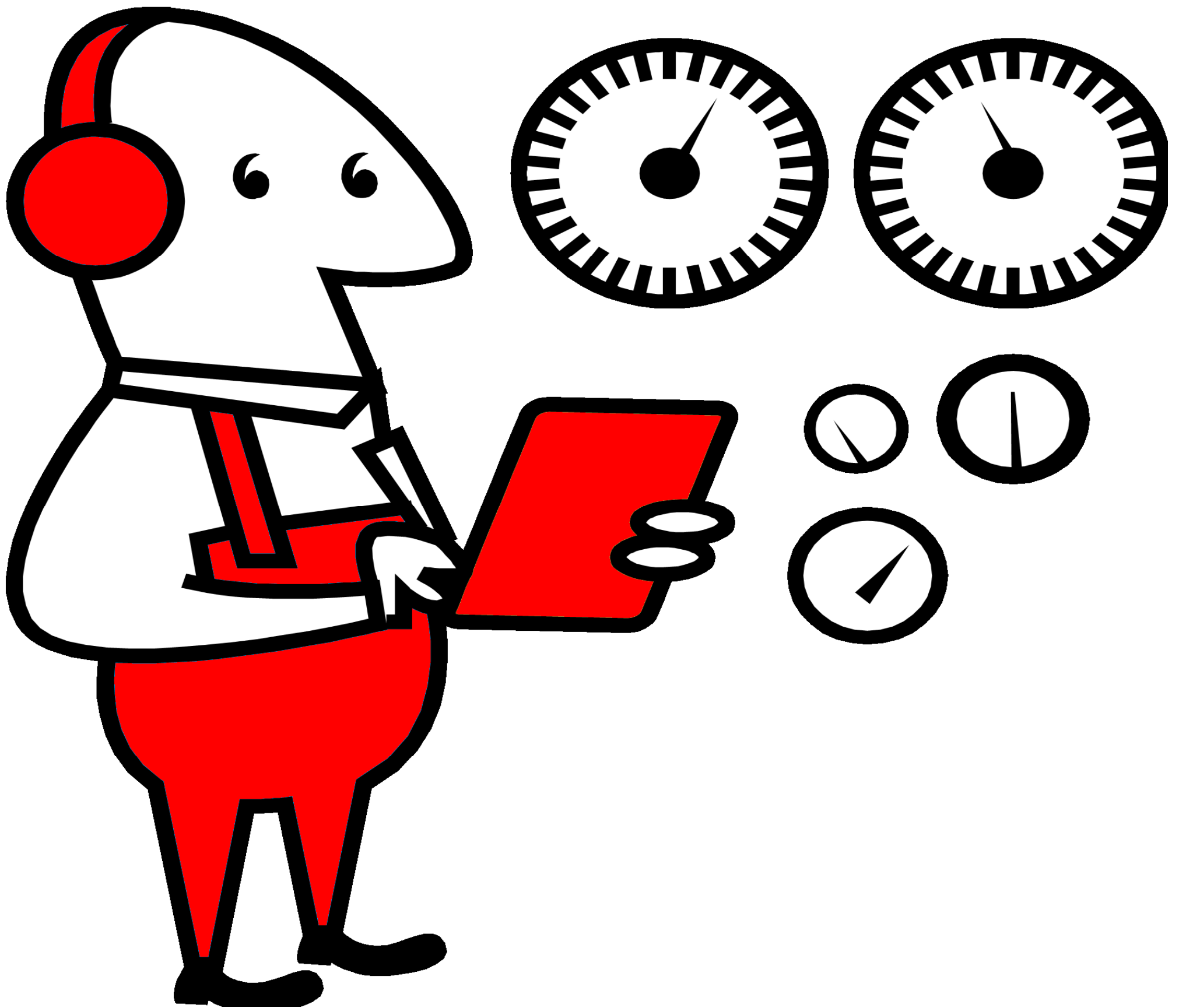
Foren dere mot kapitalen!

Anti-lønnsarbeidsaktivister

Oversatt av Anders Cameroon Dale

Sosialisme som bevegelse kontra sosialisme som teori

- I dette og i mange andre av Marx' verker finner man mange beviser på at Marx så på sosialismen som en bevegelse og ikke en ren teori.

Mohsen Hakimi

(Fortsatt fra side 1)

mot kapitalismen, for å etablere sosialismen. Som jeg forstår det er sosialismen arbeiderbevegelsen og dens kamp for å bedre menneskers levevilkår, med siktepunkt langt forbi kapitalismens rammer. Den andre måten å se sosialismen på er mer en slags teori som skal lede handlingene til partiet og på den andre side, et system som skal etableres i framtida. Kort

fortalt er den ene tolkningen utelukkende teoretisk, mens den andre er en praktisk-teoretisk bevegelse, enheten mellom teori og praksis, som er praksisen.

Begge disse metodene påberoper seg å være Marx' sosialisme. For å avgjøre hvilken metode som er korrekt er det naturlig å referere til Marx selv. Marx har en frasering som er godt kjent og illustrerer det ovennevnte problemet:

Kommunismen er ikke en tilstand som skal etableres, et ideal som virkeligheten vil innrette seg etter. Det vi kaller kommunisme er den ekte bevegelsen som tar avstand fra tingenes nåværende tilstand. Vilkårene for bevegelsen tar utgangspunkt i de eksisterende premissene. (German ideology)

I dette og i mange andre av Marx' verker finner man mange beviser på at Marx så på sosialismen som en bevegelse og ikke

en ren teori. Marx' sosialisme blei skapt som en kontrast til hans materialistiske oppfatning av historien, en kontrast til teoretikere og filosofer som gjerne kritiserte en idé med den neste. Marx etablerte ikke sin oppfatning av historien som en idé på samme måte som Hegel, Feuerbach og Unge Hegelianere. Han kritiserte sosialister som Saint-Simon, Fourier og Owen, og deres bestrebelser for å etablere sosialismen som en politisk teori, han visste det var en utopi. Poenget for Marx var ikke å få fram en teori basert på verdenspolitikken som allerede var snudd på hodet, snarere en teori som kunne være med på å sette en stopper for denne oppned verdenen:

Hvis den materialistiske oppfatningen av historien ikke stadig leter etter en kategori å kunne plassere seg i, men konstant forholder seg til den ekte historien, skiller den ikke praksis fra teorien, men forklarer

hvorfor ideen har oppstått ut i fra den materielle praksis. Den konkluderer med at alle former for bevissthet ikke kan løses opp av mental kritikk, men bare av en faktisk og praktisk velting av de sosiale relasjonene som ga næring til dette idealistiske pisspreiket i utgangspunktet.

I motsetning til teoretikere og filosofer før Marx, som forsøkte å skape en korrekt bevissthet på det teoretiske plan, gikk Marx lenger og mente at en faktisk forandring var det eneste som holdt mål. Disse tankene skulle ikke være noe luftslott. Marx ville ha en materiell bevegelse som kalte seg sosialisme, ute etter å forandre verden i praksis. Blant annet ville han gjøre dette ved organisering av de virkelige arbeiderne, ikke teoretikerne som støttet dem. Det er derfor viktig å kalle Marx en teoretisk praktiker eller arbeiderklasseaktivist, ellers står vi i fare for å redusere sosialismen til en abstrakt

Sosialisme som bevegelse kontra sosialisme som teori

(Fortsatt fra side 4)

teori.

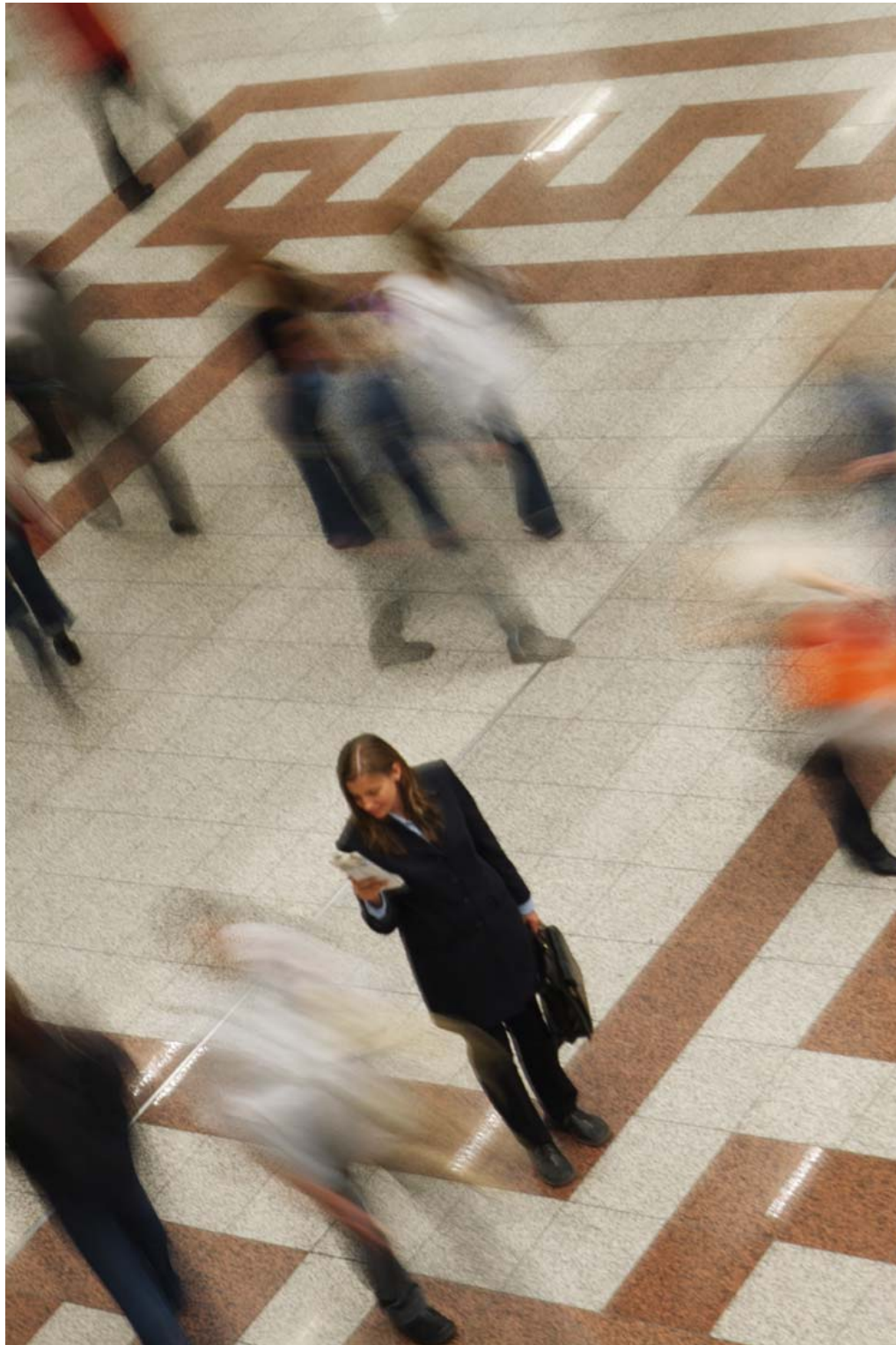
Basert på det ovennevnte synet på sosialisme fant Marx at det ikke var mulig med en bevissthetsendring hos arbeiderne som fortsatt var under kapitaliststyring. Så lenge arbeiderne styres av kapitalen, vil også deres sinn være styrt av kapitalen. Marx mener at gjennomgående bevissthetsendring hos arbeiderklassen kun var mulig i en revolusjonær prosess:

Både for masseproduksjonen til denne kommunistbevisstheten og for sakens suksess i seg selv, er forandring hos mennesker i stor skala nødvendig, en forandring som kun kan finne sted i en praktisk bevegelse, en revolusjon. Denne revolusjonen er nødvendig, ikke bare fordi de som styrer kun kan kastes på denne måten, men også fordi et nytt tenke- og styresett kun kan innføres med helt blanke ark.

Hvis en slik forandring i arbeidernes bevissthet kun kan nåes gjennom en revolusjon, betyr det at arbeidere som jobber aktivt for å nå dette målet er i en mentalitetsendrende tilstand. Dette fører til at arbeiderne kan nå forskjellige nivåer av den kommunistiske bevissthet. Slik ser vi en forskjell i mentalitet som strekker seg fra de mest bevisste arbeiderne til de helt ubevisste arbeiderne. Arbeidere i den ene enden av spekteret vil ikke forstå sin umiddelbare virkning i den store prosessen, mens i den andre enden av skalaen finner vi arbeidere som gjennom utdanning i klassekamp forstår mye mer av samfunnet og hvordan forandre sin posisjon. Den revolusjonære bevisstheten kan faktisk komme mens man driver kamp mot kapitalismen. Slik utdanning og påvirkning kan kun forekomme fra gølvvet under antikapitalistisk praksis.

I følge Marx er det altså en reel bevegelse som kjemper for å endre den eksisterende situasjonen. Massene vil være spontane, mens forløperne vil være bevisste. Det Marx kaller kommunisme er ikke bare pionerene, men hele denne bevegelsen. Både arbeidermassene og kommunistaktivistene er enheten mellom teori og praksis. Marx definerer kommunist som en praktisk materialist, og slik vektlegges selvbevisstheten i enheten mellom teori og praksis hos det kommunistiske mennesket.

I korte trekk betyr dette at arbeidermassenes ubevisste aktivisme og den bevisste aktivismen hos forløperne, begge er en

uløselig del av arbeiderbevegelsen.

...en klasse som utgjør flertallet av alle samfunnsmedlemmer, som bevisstheten rundt nødvendigheten av revolusjonen kan vokse og gro ut ifra, den kommunistiske bevisstheten...

Bevissthet kan aldri bli noe annet enn bevisst eksistens.

Derfor kan kommunistisk bevissthet kun forekomme blant arbeidere.

Marx skiller seg her fra Kautsky og Lenin ved at disse mente den kommunistiske bevisstheten var noe som måtte komme utenifra og føres inn i arbeiderbevegelsen. Denne delingen mellom fysisk arbeid og mentalt arbeid er uheldig og kan synes uløselig knyttet til kommunistiske idealer. Det kan sees som et skritt i riktig retning, hvis man tror påvirkningen må komme utenifra, men snarere tvert i mot må slik bevissthet komme innenfra, innenfra hvert enkelt arbeider, hvert enkelt menneske. Oppfatningen av Marx' teorier som noe

men, bevisst eller ikke bevisst, kommunismen. I det *kommunistiske manifest* sier Marx at det som skiller kommunister fra andre arbeiderpartier er at i enhver fase av kommunistens arbeiderkamp representerer de sin bevegelse som en helhet. De skiller ikke mellom forskjellige delmål, men kjemper sammen, enten utdannet eller ubevisst, med tyngden av hele sin organiserte kraft, for hele arbeiderklassen, enten den vil eller ikke nærmest.

La oss fjerne oss litt fra teorien et øyeblikk. Rollen som leder for arbeiderklassen, manifestering og krystallisering av teori til praksis, arbeiderpartiet. Ærlig talt blir ikke det noe annet enn et skille mellom ekte sosialisme og organisering av en arbeiderklassekamp. I følge en slik tankegang er det arbeiderpartiet som vil ha ansvar for realiseringen av politiske og strategiske mål, fagforeningen vil kjempe for de økonomiske målsettingene og vi har havnet i en ikke-revolusjonær klassekamp hvor fraksjonene i arbeiderklassen som helhet er fremmedgjort fra hverandre. Lenin, som ofte er inspirasjonskilden til slike organisasjonsstrukturer, kaller den første organiseringen profesjonell revolusjonær organisering og den andre arbeiderorganisering. Hva må gjøres?

Jeg jobber med en artikkel som vil vise motsigelsene og fremmedgjøringen i Lenins tilnærming til klassekampen kontra Marx'. En av de mest berømte setningene, ofte motto til sekteriske venstre '*uten en revolusjonær teori, vil det ikke finnes en revolusjonær bevegelse*'.

Dette står i direkte motsetning til Marx:

Eksistensen av revolusjonære ideer forutsetter eksistensen av en revolusjonær klasse.

Med andre ord kan revolusjonære ideer bare være et produkt av en revolusjonær bevegelse, en samlet arbeiderklasse som kjemper for kapitalsimens fall. I direkte motsetning til Lenin betyr dette enkelt og greit: *Uten en revolusjonær bevegelse vil det ikke finnes revolusjonær teori.*

Lenin mente at arbeiderklassens revolusjonære natur er begrenset av det bevissthets-elementet som får utløp i arbeiderklassepartiet. Dette forklarer hvorfor han ikke ser på spontane bevegelser, eller selvorganisering som en arbeiderkamp for revolusjon, snarere som en fagforening som er egoistisk og ute etter å sikre sine rettigheter.

Oversatt av Thomas Tisløv

Historien om barnearbeid i Aftenposten!

- Aftenposten som benytter seg mest mulig av den vrangne yttingsfriheten, tolererer ikke andre ytringsfrihet.

Farhad Rahimi

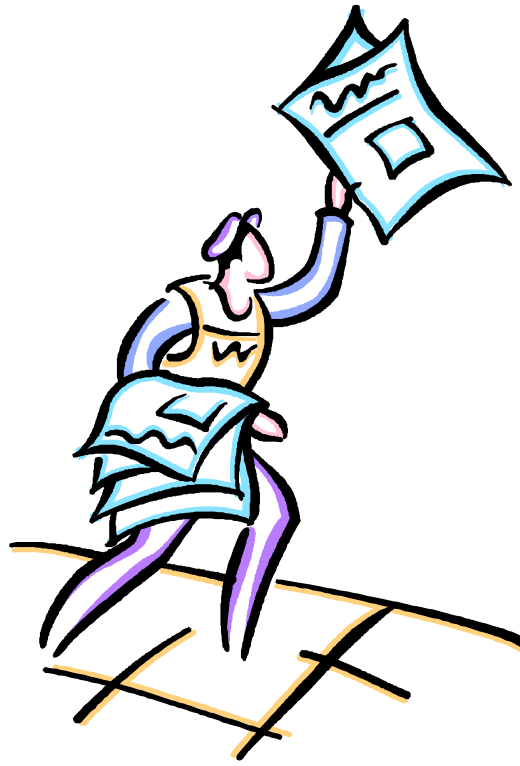
rahimi32@gmail.com

(Fortsatt fra side 1)

service AS var ren slaveri av den verste slags, sluttet jeg på dagen. Den har ført meg så stor økonomisk skade og under-skudd at jeg måtte desperat lete etter en jobb for å klare å nedbetale lån som jeg fikk for å kjøpe en varebil. For å få en grep i den meget vanskelige situasjonen, henvendte meg tilbake til min tidligere arbeidskjøper Aftenposten. Jeg ble godt tatt i mot første dag, men...

Jeg ble nektet ansettelse i Aftenposten, fordi jeg er i mot barnearbeid¹ noe Aftenposten tjener fett på. Fra desember 2004 til februar 2006 jobbet jeg som distribusjonsleder (D-leder) i Aftenposten. På grunn av en viss situasjon ble jeg nødt til å slutte etter min egen vilje. Jeg hadde godt forhold med mine kolleger og blant annet, driftsleder² som var min overordnede. Driftsleder innstilte seg positivt til i enhver tid jeg kommer tilbake til Aftenposten, skulle det være om å få arbeide. Senere i april fikk jeg blant annet tilbud om å jobbe noen dager i uka. Jeg tok ikke i mot tilbudet, fordi min situasjon var uendret. For øvrig fikk jeg en attest som er unik i sitt slag og den anbefaler meg videre til andre arbeidsgivere.

Den 18. januar 2007, da jeg henvendte meg til driftslederen i region syd, Aftenposten på SMS³, fikk jeg umiddelbart tilbudt om jobb som distribusjonsleder. I meldingen stod: "Hei. Så fint. Kan du komme i dag kl. 14.30? Gamlebyen! Så kan vi snakke sammen om noe fast videre! *****" Per telefon ble vi enige om å møte opp kl. 14:00 og det gjorde jeg. Driftslederen tok meg varmt i mot og informerte meg om at det var tre mulige stillinger og jeg kan være en aktuell kandidat for en av de stillingene. Han la til også at han må høre med Knut Rød som

er distribusjonsleder siden han går over til en annen jobb på en annen avdeling.

Samme dag begynte jeg å jobbe, fordi flere var syke og noen var på ferie. Driftslederen måtte ta seg av et av områdene selv. Så mangel på folk hadde tatt seg til alvorlige høydepunkter at de måtte tenke på en fast reserve distribusjonsleder. Dager med mye kulde og snø er alltid tøft for Aftenposten.

En dag senere sluttet driftsleder der og gikk over til en annen avdeling i en annen region. Samme dag ble en ny person ansatt i en av stillingene. Jeg ble litt betenkt og det hele virket mistenkelig galt. Over helgen tenkte på manglende hilseinteresse hos Knut da han traff meg på kontoret på fredagen og tenkte at to episoder kunne spille rolle i hete han opp mot min ansettelsesak. Den første var da jeg konfronterte han en gang på et møte da han angrep en distribusjonsleder som ga uttrykk for tvil om et nytt prosjekt som ledelsen i Aftenposten kom med. Knut Rød mente at vi ikke har rett til å uttale oss om hvilke prosjekter og planer ledelsen finner på uansett hvor gale de kan være. Vi måtte bare utføre det.

Den andre episoden handlet om min reaksjon på barnearbeid i Aftenposten⁴. En gang ble vi informert at Aftenposten vil

ansette kun mindreårige på aften-skiftet med mindre en rute er så stor at den ikke kan betjenes av mindreårige. Selv om det var flere tøffe ruter på mitt område, likevel var det kun 6 voksne som jobbet som bud i mitt område. Det nyttet ikke å si fra. Bare i to av tilfellene måtte de trekke sin kontrakt med, og det var ikke fordi jeg protesterte, men det var fordi de ikke kunne risikere å miste kunder forårsaket redusert kvalitet som følge av barnearbeid.

På mandag gikk til jobb som vanlig. Jeg sa ingenting om mistanken jeg bar på for å vurdere situasjonen. Det var ikke tegn på noe positiv progress som skulle tyde på at de hadde tenkt å ha meg i en av de ledige stillingene. Jeg tenkte godt over hvordan jeg skal gå frem. Dagen etter, en time før jeg skulle på jobb ringte til den nye distribusjonslederen for å virkelig sjekke om jeg har rett i mine mistanker. Da den nye distribusjonslederen informerte meg om at Knut Rød var skeptisk til å inngå et ansettelsesforhold med meg, reagerte jeg med en gang. Så nektet jeg å gå på jobb og la meg misbruke som en "bruk og kast" reservearbeider. "La dem slite med bemanningen" tenkte jeg. "før de gjør meg en skade, skal jeg gjøre det." Det var meningen at jeg skulle få jobb for å klare meg med utgiftene mine og det uttrykte jeg klart og tydelig da jeg tok en samtale med tidligere driftsleder og han ga uttrykk for forståelse.

Jeg ga ikke meg her, jeg måtte virkelig konfrontere Knut Rød med hans holdning. Jeg sendte han en e-meil med følgende innhold:

Hei Knut,

Jeg ble informert at du var skeptisk til min ansettelse på grunn av tidligere diskusjoner rundt barnearbeid. Jeg ga en tilbakemelding gjennom Kjell Magne om at min mening om barnearbeid skulle ikke spille noen rolle i min ansettelse. Jeg skulle si at det var veldig dårlig av deg å ta den saken på teppet. Likevel har jeg et spørsmål og vil ha et svar på det. Følte du min mening om barnearbeid som en trussel for deres interesse? Var du redd for at jeg skulle ta det opp med ansatte for

å endre kurs på det, eller syntes du det var følt å ha noen som mener noe annet enn deg? Anbefaler du at for min egen del jeg ikke skal være i mot barnearbeid eller jeg skal la være å uttrykke det?

Siste spørsmål. Hadde du tenkt å bruke meg i en krisesituasjon og når du har kommet deg trygt på land, så vinner du HA DET til meg? Synes du ikke dette var umoralsk? Hvis du ikke vil ha noen som prinsipielt er i mot barnearbeid, hvorfor var du villig til å bruke han i krisesituasjon?

Hilsen

Farhad Rahimi

Han skrev aldri et svar. Det førte til at jeg tok og ringte han og snakket med han personlig. Selv om han beklaget for at jeg følte situasjonen vanskelig, men han aldri nektet at han barnearbeidssaken spilte rolle i hans avgjørelse.

Personlig har jeg ingen tro på at arbeidskjøpere har forståelse for sine arbeidere⁶. Arbeidere har kun en verdi for arbeidskraftkjøpere⁵ og det er verdien som er i deres arbeidskraft. Så egentlig blir vi arbeidere sett på som vare, maskin, profittkilde og alt annet et selvstendig menneske. Jeg vil på det sterkeste sette meg i mot grovere situasjoner slik at min menneskelige selvfølelse ikke blir tråket på mer uforholdsmessig enn hva dagen lovverk og samfunnsnormer tillater.

I tillegg til at Aftenposten bedriver en grov barnearbeid og benytter mest mulig av den vrangne yttingsfriheten som finnes i Norge, tolererer ikke andres ytringsfrihet. Der er det helt normalt i stedet for å ta fatt i problemstillingen, så kveler de enhver stemme som vil si dem noe rett i ansiktet.

1. Det er uenigheter rundt hvordan man definerer barnearbeid. Engang i tiden var barnearbeid fullstendig uforhindret av loven. Mennesker i dette samfunnet klaret å kjempe seg opp til en lovlig forbud av barnearbeid på under 13 år. For all del kan man ikke gi loven rett til å lovliggjøre urettmessige forhold som barnearbeid på barn og ungdommer under 18 år. Samfunnet må sørge for at barnas arbeidskraft verges mot utvinning av profitt.

2. Den tidligere driftslederen har opptred som en grei person og vil ikke gi et dårlig inntrykk av han. Jeg har kun gode erfaringer med han.

3. "Hei J***, Hørte du hadde en D-leder stilling ledig. Jeg melder meg interessert ☺ Jeg kan ringe deg i morgen ☺ Hilsen Farhad"

4. Jeg hadde uttrykt min misnøye med å ansette barn. I tillegg til at jeg som en levende offer for barnearbeid, er prinsipielt i mot barnearbeid, så jeg også at Aftenposten utnytter dette veldig grovt. Min reaksjon tok nye høyder da, de ansatte en liten gutt som veide mye mindre enn trallen han dro i på rute 73217. Gutter var 13 år gammel og jeg som distribusjonsleder måtte kjøre flere pakker for han til nærmere steder i ruten hans, fordi han var altfor liten for å dra i en full tralle med tunge reklamer. Rekrutteringsansvarlig mente at jeg burde hjelpe han med å fortsette å kjøre pakker for han, mens jeg mente at han burde få lov å være barn og han må faktisk tenke mer på lek og læring enn arbeid som andre tjener på. Den diskusjonen nådde tydeligvis Knut sine ører. Som takk for min reaksjon trappet de opp med å ansette flere barn i enda annerledes situasjon. Små gutter i flere ruter og noen av dem ikke kunne snakke norsk i det hele tatt, og for å kommunisere med dem måtte jeg blant annet få hjelp fra min kone som snakker spansk. For øvrig må jeg nevne at rekrutteringsansvarlig kunne snakke spansk selv og det plagde ikke han, hvis jeg ikke kunne kommunisere med mine medarbeidere. I mitt område som ble betjent av 27 forskjellige bud var 21 av budene mindreårige hvorav 4 snakket kun spansk og ingen andre språk.

5. Med arbeidskraftkjøper mener jeg ikke en mellomleder som fungerer ofte som overordnede. Arbeidskraftkjøper er den som utvinner profitt og merverdi av arbeidet som en arbeider utfører.

6. Arbeider er et menneske som er fanget i et forhold basert på kjøp og salg av arbeidskraft hvor han selger sin arbeidskraft til en arbeidskraftkjøper.

Bemanningslaveri i Oslo

(Fortsatt fra side 1)

En usikker start på sin karriere som vikararbeider, gir minimale rettigheter.

Petter Westerstrom

petter.westerstrom@spray.se

res i tre deler i MLA – dette er den første. Å skrive en blog om arbeidsplassen sin eller å skrive en arbeidsplassberetning kan virke litt merkelig. Hvorfor skal man skrive om hva som skjer på jobben? Hvem vil lese det?

Svaret er ganske enkelt, vi skriver ikke for å produsere skjønnlitteratur, men for å forstå hva som skjer på vår arbeidsplass.

For å gjennomskue sjefenes triks og knep og forstå i hvilke situasjoner vi er sterke, kan vi skrive om små hverdagshendelser. Arbeidsplassberetninger er utmerkede utgangspunkt for å prate om hva du og dine arbeidskamerater kan gjøre på deres arbeidsplass. For meg som vikar har det fungert som et veldig bra verktøy i kontakt med andre vikarer. Vi jobber sjelden på samme sted, men har ganske ofte lignende erfaringer. Det viktigste av alt er likevel at våre løsninger er felles.

I arbeidsplassberetningen kan vi snakke vårt eget språk og vi behøver ikke være redde for at sjefen skal høre oss.

Jeg vil oppfordre alle arbeidere å forsøke å skrive om hva som skjer på sine arbeidsplasser. Kunnskap er jo som kjent makt, og vi arbeidere har alt for få forfattere og medier på vår side... Altså: la oss skape våre egne!

En enkel måte å begynne på kan være å skrive dagbok etter jobben. Du kan om du har mulighet også skrive på jobben og late som det er noe som har å gjøre med jobben. Diskuter det med kamerater etterpå. Vil man gjøre det mer avansert kan man publisere teksten sin elektronisk, eller i et blad slik som dette. Om du skriver en arbeidsplassberetning, eller allerede har skrevet en, kan du sende den til MLA, som gjerne publiserer den. Du kan lese flere arbeidsplassberetninger på svensk på www.polkagris.nu, der det også finnes mer informasjon om hvordan man skriver arbeidsplassberetninger. Her kommer den første delen av bloggen min, som forteller litt om hvordan man får jobb i vikarbyrå og hvordan det er å jobbe som arbeider i et flyttefirma.

Hvis du skriver en arbeidsplassberetning trykker vi den gjerne her i MLA. På den måten kan du dele dine erfaringer og knytte kontakter med andre i lignende situasjon.

Som mange andre svensker drar jeg til Oslo for å jobbe. Vi gjør det av forskjellige grunner, men til felles har vi at vi må selge vår arbeidskraft og at vi ønsker å slippe det trange svenske arbeidsmarkedet. Vi jobber på en masse steder – barer, restauranger, byggningsbransjen, fabrikker, lager, butikker – men de fleste av oss har til felles at vi ikke har fast

Fakta om bemanningsselskaper:

Hver tredje vikararbeider får jobb gjennom bemanningsselskapene

Hver fjerde arbeider i Norge er vikararbeider

Annen hver stilling er midlertidig

250 000 har registrert seg på bemanningsselskaper

Manpower har en omsetning på 20 milliarder i året

arbeide, men jobber midlertidig, og mange av oss i vikarbyråer.

Hvorfor en blog om vikarbyråer?

Jeg skriver utifra erfaringer for å forsøke å forstå og finne løsninger som passer meg som arbeider, og for å kunne kommunisere med andre og bidra med å spre erfaringer. For selv om lønningene er bedre og det finnes flere jobber, må vi uansett selge arbeidskraften vår og overskuddet går i lomma på noen andre. Vi er akkurat like utslitte etter en arbeidsdag her som i Sverige, og vi møter på samme idiotsjefer i Norge og Sverige.

Søke jobb

Jeg gled inn i vikarbransjen ved at en kompis som hadde jobbet der en stund ga med nummeret til konsulenten sin. Det er sånn man pleier å få jobb. Man må først fylle ut et idiotisk spørreskjema og gjøre en del tester før man kan søke. Deretter får man treffe en konsulent som spør om man ofte er syk – noe man selvfølgelig svarer nei på, og forsøker å skape et så bra bilde av seg selv som mulig.

Konsulenten forteller oss at de skal se etter oppdrag (noe som betyr kortere anstillinger), men de sier også at man må søke aktivt på hjemmesiden. At man kan få jobb gjennom å søke på hjemmesiden deres er tull. De legger opp svært få jobber og det er mange søknader på dem, ettersom alle som ikke har fått komme på intervju også søker. Jeg har aldri truffet noen som har fått jobb på den måten.

Man gjør det heller for å vise at man er interessert og aktiv som søkende, men det viktigste er å ringe eller maile og mase på en fin måte om å få jobb.

Vikarbyråene gjør det på den måten for at de vil at du skal se det som en gave at du får jobb, når du egentlig bare skaffer dem inntekter. Du skal være aktiv og oppføre deg på jobben, slik at du kan få et bedre oppdrag et annet sted.

Det første oppdraget: Flytting- og monteringsfirma Når jeg fikk mitt første oppdrag ble jeg veldig glad for å komme meg ut på jobb. Oppdraget var en flyttejobb. Selskapet viste seg å være et familieselskap. Faren hadde lagt i fra seg det offisielle oppdraget som daglig leder for å melke penger ut av andre selskap, samtidig som han likevel kom innom og passet på at familien og oss andre som jobbet på lageret og de midlertidige oppdragene gjorde jobben skikkelig. Den egentlige sjefen var noe roligere og var ikke så mye på selve arbeidsplassen.

Første dagen satt jeg å drakk kaffe og leste avisen før jobben satte i gang. Men deretter økte tempoet og jeg fikk dra rundt å slepe møbler mellom temmelig fine leiligheter, med en ganske trivelig kar som dessverre stressa for mye. Vi risikerte å miste en betydelig del av lønnen vår ved å parkere ulovlig i sentrum. Årsaken var at selskapet forutsatte at vi skulle parkere ulovlig, uten at de ville betale bøtene (de måtte i så fall vi betale).

Jeg fikk også lempe kontormøbler til pompøse kontor i Oslo sentrum.

Vanligvis jobbet jeg sammen med familiens datter. Hun økte tempoet drastisk, noe som gjorde at jeg rushet gjennom arbeidsdagen og var helt ferdig når jeg kom hjem. Hun sa en gang at hun jobbet så hardt fordi hun og familien tjente penger på det. Ja, tenkte jeg, dere gjør det, men ikke jeg. Ikke vi som sliter ut ryggen vår for dere – vi gjør det ikke.

Ting begynte å bli skikkelig problematisk når jeg skulle kjøre et flyttelass selv. Til noen venner skrev jeg følgende:

Jeg har blitt beordret til å kjøre flyttelass i Oslo sentrum. Det er et helvete – spesielt i fredagstrafikken. Det forventes at jeg skal snikparkere ulovlig for å kunne bære inn møblene. Får jeg bøter blir jeg nødt til å betale dem selv. Jeg får nesten magesår bare av å tenke på faenskapen.

For kort tid siden ble jeg dessuten beordret ut på oppdrag med familiens skoletrøtte søttenårige sønn, som ikke hadde den minste anelse om hvordan man leser kart. Jeg synes at de kan dra til helvete og kjøre sine jævla flyttelass selv.

Mitt problem er at om jeg sier det, kan jeg bli straffet av vikarbyrået ved å ikke få flere oppdrag. Alle som jobber på vikarbyrået må vise at de er dyktige og deretter mase på og smiske med personalsjefene for å få attraktive lagerjobber. Får man det kan man selge arbeidskraften sin i litt lengre perioder, og kanskje få mulighet til å bli kjent med arbeidskameratene.

Mot slutten av de åtte dagene jeg jobbet der ble det litt bedre. Jeg fikk roligere oppdrag som for eksempel å montere møbler sammen med en større arbeidsgjeng. Det ga mye større muligheter til å ta småpauser, snakke med en del av de heller yngre arbeiderne, og frem for alt slippe å ha med en jævel som presser opp tempoet. Arbeidslederen vi hadde med oss var ganske avslappet og stressa ikke. Flytteoppdragene som jeg hengt meg på var også bedre, ettersom jeg kunne slutte jobben med betalt den siste halvtimen. Jeg fikk også en guided tur til Holmenkollen i arbeidstida, da vi gjorde et kort oppdrag der.

Akkurat når det begynte å bli fint og jeg hadde fått litt kontakt med arbeidskameratene var oppdraget slutt. For meg setter det alltid i gang en masse tanker om hvordan jeg nå skal få jobb.

Heldigvis fikk jeg en telefon dagen etter, da det var på tide å starte på oppdrag nummer to.

Mer om dette oppdraget i neste del av Bemanningslaveri i Oslo.

MOT LØNNSARBEID

mla.no

Mai 2007 Nr. 5 2. årgang

6 timers normal arbeidsdag med full lønnskompensasjon

- For å redusere arbeidstida, velger fagbevegelsen i Europa lik taktikk og strategi.

Malak PirKhezri

malakpir@hotmail.com

(Fortsatt fra side 1)

og utarbeide sluttrapport.

Til nå har LO startet sitt forsøk i følgende bedrifter:

- forsøk i Toyotas bil verksted i Trondheim.

- kommunale sektor i Trondheim, Trondheim parkering, Bærum, Asker og Bergen.

- private sektor: Sinke Berg Hansen, oppdal skifer.

- NNN inn i tariffavtalen i 2006 at det skal gjennomføres et prøveprosjekt ved Tine meierier, Gilde slakteriet

- Krølla frisør salong i Fauske

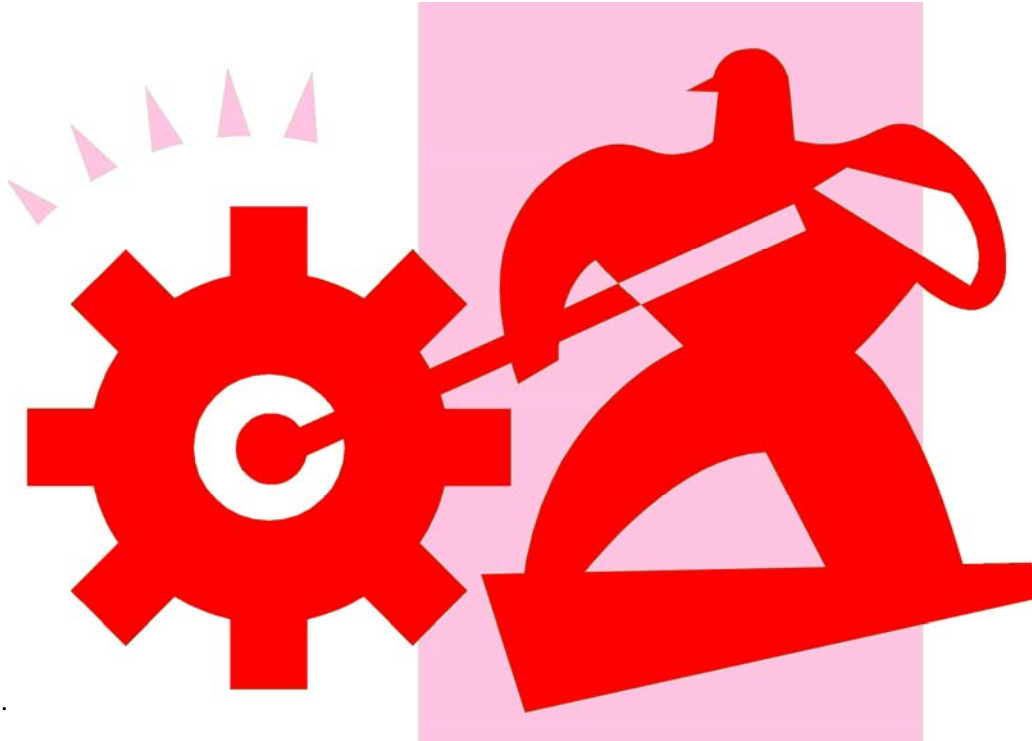
For å redusere arbeidstida, velger fagbevegelsen i Europa lik taktikk og strategi. Forsøksordninger har blitt en metode for fagbevegelsen i andre Europesk land for å korte ned arbeidstida. Toyotas bilverksted i Målmedal i Sverige og Volkswagen i Tyskland har også prøvd denne forsøksordningen. Resultatet i Toyotas bilverksted i Målmedal i Sverige er ikke klar ennå. Men Volkswagen i Tyskland har brutt avtalen i 2006 og har økt arbeidstida med 4 timer ekstra i uken, fra 29 timer til 33 timer.

Historien om arbeidstida

I 1880 årene var det vanlig at folk i industri og håndverk hadde 11 – 15 timers arbeidsdag.. For fabrikkene handlet alt om arbeidstempoet og økt produksjon. På enkelte arbeidsplasser, hadde ikke arbeidere lov til å snakke med sine arbeidskamerater. En halv dags multt for å komme fem minutter for seint.

Fra 1886 satte den amerikanske arbeiderbevegelse kampen opp for åtte timersdagen på dagsorden. I 1886 gikk arbeidere i Chicago til demonstrasjon i gatene med krav om 8 timers arbeidsdag.

Politiet gikk til angrep på arbeidere, noen ble drept og mange andre ble såret. Senere ble fire av arbeiderbevegelsesaktivister

dømt til døden. I 1888 andre internasjonale gjorde 1.mai til demonstrasjonsdag for kravet: ”åtte timers arbeidstid, åtte timers fritid, åtte timers hvile”

Gjennom hele arbeiderbevegelsens historie, har reduksjon av arbeidstid vært ett av de viktigste kampkravene. Kapitalistene med politisk støtte fra regjeringer og med militæret, politiet som maktapparater i ryggen, har alltid stått i mot dette kravet. Læredommen fra vår historie viser oss, at det er bare med kamp i form av streik, blokader av arbeidsplasser, og gate kamp at det har vært mulig å korte ned arbeidstida. Kapitalister, sjefene er opptatt av profitt av vår arbeidskraft. De gjør alle mulige forsøk, for at vi skal jobbe mer for dem.

LOs samarbeidsprosjekt med sjefene undergraver arbeidernes naturlige kampvilje

Det som LO i Norge gjør for at vi skal få 6 timers arbeidsdag med disse forsøksordningene, er i mot vår tradisjon i kampen for reduksjon av arbeidstid. Med dette prosjektet prøver LO å gi garanti til arbeidsgiverne, om at de ikke skal bekymre seg for profitten av vår arbeidskraft. Fordi reduksjon av arbeidstid ikke nødvendigvis betyr at produksjonen senkes. Selv om arbeiderne jobber kortere, kan sjefene øke sinne profitt av arbeidskrafta. Det vil si at hvis for eksempel en arbeider ved Eriks-son fabrikk i Stockholm i Sverige i 1998 klarte å produsere 1 mobiltelefon i løpet av 8- timers arbeidsdag. Samme arbeider ved samme fabrikk i 2005 ved hjelp av økt teknologi, hadde mulighet til

å produsere 1 mobiltelefon i løpet av 20 minutter. Dette vet sjefene veldig godt, men hvorfor tar det så lang tid for at vi skal ha kortere arbeidstid? Svaret er ikke vanskelig å forstå, reduksjon av arbeidstid gjør at flere får mulighet til å jobbe, og arbeidsledigheten går ned, noe som sjefene ikke er særlig glad i fordi arbeidsmarkedet mister den balansen som kapitalistene ønsker å holde. De trenger arbeidsledige for å knuse kampevnen til deres kamerater som jobber. Når tusener står uten jobb i markedet, da gjøres det lett for arbeidsgiver å true sikkerheten til de som allerede har en jobb. Og når man ikke føler at man har jobbsikkerhet, da er det ikke lett å kjempe for bedre lønn og arbeidsforhold.

Det å kjempe for bedre lønn og arbeidsforhold og kortere arbeidstid er naturlig reaksjon hos de som selger sin arbeidskraft. Mennesker ønsker å bruke tid på familie, venner og fritidsaktiviteter. Derfor vil alltid arbeidsfolk kjempe for å få kortere arbeidstid.

LOs kamp for 6 timers arbeidsdag gjør bare prosessen lengre. Det er kun en samlet arbeiderbevegelse i Norge, med klar og tydelig kampevne og med krav om 6 timers arbeidsdag her og nå, som kan gjøre at vi får dette rettferdige kravet på plass i de nærmeste årene. Arbeiderbevegelsen i Norge bør skille seg fra LO og stå mot prosjektet. Arbeidsgiver forstår bare ett språk, det er nemlig streik, blokade av arbeidsplasser og gatekamp. Arbeidere har makt og posisjon til å redusere arbeidstid, det handler bare om å bruke det på riktig måte.

Hvem er vi?

Vi er anti-lønnsarbeidsaktivister og medlemmer av den internasjonale arbeiderklassebevegelsen, som kjemper for å forene og organisere arbeidermassene mot lønnsarbeidsslaveriet. Vi identifiserer oss meget med Marx' analyser av produksjonsmetoder og det kapitalistiske systemet. Vi tror også meget sterkt på hans analyser som sier at arbeiderkommunismen vil ha en ekstrem virkning på kampen mot lønnsarbeid og sette en stopper for hele systemet. I tillegg kan antilønnsarbeid holde en organisk og fast struktur i alle aspekter av arbeiderkamp mot kapitalisme.

Vi er i mot oppstart av alle mulige grupper, partier og organisasjoner utenfor den nåværende arbeiderklassekampens univers. Vi ser på partibygging utenfor dette universet som et forsøk på å dominere arbeiderbevegelsen og tvinge den til et sporskifte, vekk fra dens opprinnelige kamp mot lønnsarbeid. Det finnes et sterkt behov for å avvise sektoriseringen og ha tro på kampen for å danne en antikapitalistisk gruppering som vil utsette lønnsarbeid. Samtidig er vi i mot unionsdannelse, dette er med på å separere økonomi og politikk. Unions er statlige, økonomiske apparater, som fornektet all klassekamp fordi de både handler og forhandler med de borgerlige.

Uttrykk som 'innenfor og utenfor et geografisk avgrensa myndighetsområde' med tanke på arbeiderbevegelsen er idioti. Vi ser på oss selv som medlemmer av arbeiderklassen og klassekampen uavhengig av det geografiske området vi bor i, det være seg nasjon, by eller region. Vi deltar aktivt i den pågående arbeiderklassekampen ved å ha et kommunistisk nærvær i denne bevegelsen, for slik å mobilisere antikapitalistene og forene antilønnsarbeidsaktivister. Vi ser på oss selv som én enhet, for eksempel identifiserer vi oss med aktivister i Iran, som forsøker og danne en antikapitalistisk organisasjon som strekker seg over hele landet. Vi forsøker og spre den internasjonale, antikapitalistiske solidariteten til dem.

Det er ingen relasjoner mellom vår anti-lønnsarbeidsbevegelse og venstreradikale organisasjoner eller andre sektaristiske grupperinger i verden. Vi har ikke hierarkisk struktur, sentralkomité, politisk byrå, etterfølgere eller ledere. Vi identifiserer oss ikke med noen av de ovennevnte forholdene eller noen andre eksisterende eller tradisjonelle venstreradikale bevegelse. Vi godkjenner kun den forente kampen mot lønnsarbeid i arbeiderklassen. Vi vil organisere arbeiderne og legge våre hender i arbeiderhender som kjemper i denne eneste retningen.